

ШУМАДИНѢА,

ЛИСТЪ ЗА

КНИЖЕВНОСТЬ, ЗАБАВУ И НОВОСТИ.

Учредникъ и издатель Любомиръ в. Ненадовичъ.

ТЕЧ. V. Овај листъ излази у Вторникъ и Четвртакъ на по табака, а у Суботу на табаку. Цѣна му е за три мѣс. 5, а за пола године 10. цванц. За огласе плаћа се одъ врете 5 крајц. за трипутъ. № 63.

ЦРНЫЙ ПРОСІАКЪ.

(Свршетакъ)

Нептунъ и Ксавіе скоче у еднѣ истый ма на Маркизу, да іой узму писмено; но она брза као птица, еднимъ скокомъ быаше већ на вратима.

„Ко ће вамъ іоштъ веровати?“ повтори она триумфирајући.

„Я, госпо!“ одговори еданъ дебео, строгъ гласъ

Маркиза страомъ упрепашћена, врати се до средъ себе. Господинъ одъ Рембри стаяше на вратима. Онъ пође напредъ, узме артию изъ руку свое жене, врати е просіаку и дода ово:

„Я самъ све чуо. Ниедне речи на вашу обрану, госпо. Я дођо на јукъ овогъ човека и видо собственымъ очима безчестіе мое куће. Идите у вашу собу сутра ћете чути мою волю.“

Маркиза се удали неодговоривши ништа.

Задовольно смешенъ прелети преко устана умирунегъ Карала. Онъ умре освећенъ.

Никомъ одъ гостию у замку ніе дошао до ушию овај редкый и ужасный догађай. Другогъ ютра быаше госпоја одъ Рембри као обично на сайномъ доручку, на комъ быау сви нѣни гости. Само мулата небыаше; али нико ніе ни пытао за нѣга. Люди нѣму подобни живе и умиру непримѣтно, ма шта они радили.

Предъ подне яви госпоја одъ Рембри, да е непредвиђени и одвећ важни послови позиваю у Паризъ. Гомила се разиће исто тако, као што е и дошла; бичеви почну пуцати на ново; само садъ нѣданъ фякеръ непокушаваше уткривати се съ поштанскимъ колима.

Господинъ одъ Рембри пође найпосле са своіомъ ћеркомъ, Ксавіе-омъ и црнимъ просіакомъ.

Ово даде повода младомъ господину Алфреду Лефеврѣ де вале чудити се преко мере, онъ се и

чешу своіомъ заклянаше, да никадъ ніе видіо, да се тако што догодило. Али ово нѣгово чућенъ іоштъ ние последнѣ чућенъ было.

Доку су се кола Маркизова окренула у алеу и узела путь у Паризъ, протрче поштанска кола креолке у противное правцу, идући у Бретаню.

„До врага, овај е посталіонъ піванъ! викне младый господинъ Алфредъ.

Маркиза му да знакъ да ћути, и покріе лице рукама, на комъ се могаше видити бледоћа и изнуреность.

„Мы ћемо у будуће обитавати у вароши * * * * у Бретаньи.“ рекне она тихимъ гласомъ.

„Тако ми чести мати.“ одговори великій дечко, „то ми е за дивно чудо!“

После тога често и задуго пытали су у Хотелу Рембри за госпою Маркизу. Нѣнь супругъ одговараше увекъ: Она се задржава у Провинціи (у внутрености државе) изъ прирзенія на свое здравль. Мы незнамо, дал е то пало у очи, што е нестало младогъ господина Алфреда де вале; али можемо уверити, да е овај великій и любви достойный дечко, прилѣжаніемъ и ревносту найвѣстнѣи играчъ билиара у вароши * * * у Бретаньи постао.

Месець дана после садъ приповећеногъ догађая, дозове господинъ одъ Рембри Ксавіе-а къ себи у кабинетъ. Старый благородникъ быаше яко погруженъ. Нѣговъ гордый и честитый духъ, ако се и ние примећавало, тешко е страдао, одкако е измеріо бездну покварености срца свое супруге, којой е поклоніо име свои предака. Лубавъ къ своіой ћерки быаше у истомъ одношеню нарастла као и гнушанъ, кое осећаше према недостойной супруги.

„Пріятелю.“ рекне онъ Ксавіе-у, „я имамъ петъ стотина иляда франака прихода, кои припада моіой ћерки. Вы любите Елену а Елена васъ, я то знамъ. Исто тако и я васъ почитуемъ и любимъ. Мое бы се желъ испунило, кадъ бы ми зеть постали.“

Маркизь ућути. Упрепашћеный и узхићеный К с а в и е хтеде изавити свою радость.

„Али,“ продужи господињ одъ Рембри. „Я самъ последний мужиїи потомакъ славное породице; име Рембри нетреба да самномъ сасвимъ изумре. Мой ђе га зеть примити и разпространити. Млогисе про- сјоци грабе, лакомеѣи се за овомъ наградомъ о ру- ку мое кћери. Збогъ Ёлене, збогъ васъ и збогъ мене я даемъ вама надъ свима њима преимувство. Оче- те л' бити Маркизь одъ Рембри.“

К с а в и е обори очи.

„Сви нужни корацѣ учинѣни су съ мое стране“, ре- кне далъ благородникъ, толкуюѣи узтезанъ К с а в и е - а по свомъ начину. „Њгово величество молбу ми е уважило; мой зеть, ма кой быо, имаѣ право, мою титулу и мое име носити.“

„Пре краткогъ времена“, одговори К с а в и е зате- жуѣи се, „дознадо име могъ отца. То е име храброгъ војника, господине. Я ѣу га оставити само съ моимъ быћемъ.“

Маркизь, нѣ могао сакрити како се зачудіо.

Онъ устане и иѣше неколико путіи брзо горе до- ле по соби. Потомъ приступи къ К с а в и е - у и пружи му руку.

„Я бы радіо као и вы,“ рекне онъ. „Я васъ зато похваљуемъ; но име Рембри мора ме прежи- вити.“

Они се разстану. Све чиняше се да е пренинуто. Али може се мислити, да е любезна Ёлена кодъ обо- ице заступала место посредственице, ерѣ е неколико дана потомъ слѣдовало у цркви Сен-Жермен де Пре венчанъ, на комъ е присутствовао съ ѣдне стране господињ одъ Рембри а съ друге честитый Неп- тунъ. Последний е заступао место отца младоженъ- ногъ.

Кадъ е Нептунъ улазіо у цркву, окрене се и по- гледи на балконъ сусѣдне куће. И младоженя погледа тамо и потомъ стисну за руку црнца. У протоколъ вен- чаны уведено бы име Маркиза К с а в и е - а Лефебврѣ де Рембри.

Поедини строги читателѣи можда ѣе К с а в и е - а о- порочавати, што се склоніо на ово поравнанъ. Но кадъ

бы они Ёлену 1816. године познавали, небы се могли тако немилосрдно показати.

Другогъ дана после свадбе доѣ Нептунъ кодъ К с а в и е - а. Онъ носаше торбу на леѣи и великій штапъ у руци.

„Младій господине,“ рекне онъ. „я доѣо, да вамъ кажемъ ст. Богомъ.“

„Съ Богомъ, оѣешь да ми кажешъ!“ повтори К с а в и е. „Ты бунцашь мой врстный пріятелю. Одадь се нећемо никадъ више разстятѣи.“

Црнцаць се невесело осмейкиваше.

„И я бы то желіо, младый господине, рекне онъ; „али морамъ иѣи, мое е дѣло свршено. Све самъ учи- ніо, што е онъ заповедіо. — Садь морамъ иѣи моіой браѣи, кои су слободни. — Я идемъ на Сазъ-До- минго.“

К с а в и е се труѣаше, колико е више могао, да га одъ намереня одврати; црнцаць остаде непоко- лебимъ.

„Заръ мене манъ любишь по твою браѣу?“ ушита найпосле К с а в и е.

Нептунъ счепи за руку младиѣи и притисне е ѣѣжно на своя уста.

„Не не,“ одговори онъ; „нѣ збогъ мое браѣе! — Моя су ме браѣа забрала. То чинимъ за ѣѣга. О- ѣу тамо, да могу на ѣѣговомъ гробу казати, да му е по- следня воля испунѣва. Тамо ѣу клечати гди самъ га видіо, да умире; — я оѣу, кадъ ми мой последний сать куцне, на веки поредъ ѣѣгозеть сандука да почивамъ.“

Гласъ просіава дркташе, докъ е ово говоріо. Онъ подиже очи къ небу, метну руку на срце, и падне на колена.

„Мой добрый господине!“ рекне тако, съ фанта- стичнымъ усрдіемъ, „ако бы овде морао умрети, душа бы моя врло далеко была одъ твое. Но тамо чуѣешь мое последнѣ уздисанъ и твогъ ѣешъ слугу къ себи позвати!“

Онъ полюби іошть едануть К с а в и е - о - у руку, обри- ше сузе изъ очіо и потомъ одс, да се више никадъ неповрати.

СТРАНЕ НОВОСТИ.

Турскѣ.

У Цариграду 29. Юнѣ. Одъ французске войске на- лазе се садь само іошть 15.000, а одъ енглеске ни пу- ны 4000 момака на истоку. Станъ кодъ Маслака готово

е савъ празанъ. Грдна количина енглескогъ сена изго- рела е у тридневномъ пожару.

— Польска легіа подъ Замойскимъ одиштена е. Порта е одбила млоге енглеске офицере, кои су у тур- ску войску ступити желали.

Пловитба на црномъ мору јошть е врло жива. Одсадъ неће Марсели и Цариградъ преко недељь два-путъ саобраћати се, но само едандутъ.

— Францускій консулъ за Одесу Девоазенъ отишао е на свое опредѣленіе.

— Турска войска повукла се сасвниъ изъ подунавски княжества.

У Байруту 17. Юнія. Како Грци тако исто и Друзи противе се яко ступаню у войску.

— Изъ Марселя являю намъ подь 3. Юліемъ, да е тамо стигла изъ Цариграда лађа „Синай“ са вѣстима кое допиру до 25. Юнія.

„Одступаніе княза Влашкогъ и Молдавскогъ са достоинства княжескогъ потврђуе се; но каймаками, кои ће ѿй за време заступати, јошть нису наименовани.

„Журналъ де Константиноплъ“ потврђуе такође, да е комисија, разправљајућа бесарабску границу изјавила, да е она гранична линія, коју е парискій конгресъ назначио, нецѣлосходна и непрактична, и да су тога ради уговарајућимъ силама предложене друге две граничне линіе.

— Султани е за дочекъ маршала Пелисѣра и ѣнерала Кодрингтона дао спремити две палате и скупоцѣна кола и коњѣ. — Великій везиръ даће за честь ньюву сѣйну часть.

До 19. Юлія повући ће се сва страна войска са турске земљѣ.

Баши-бозуци, кои су у Шумли становали, одупитени су кућама своимъ, а ѣнералъ Смитъ вратио се у Цариградъ.

— У Курдистану влада велика гладъ: а и говеђа куга посѣтила е ову несрећну земљу.

Русія.

Изъ Петробурга являю, да Русія не тежи само за тимъ, да умложи свою морску силу на балтійскомъ мору, него е нацѣрена, да и на беломъ и охотскомъ мору, и на утку рѣке Амура яку флоту подигне.

У смотрењу ове последнѣ точке, т. е. утока рѣке Амура, изразио се еданъ вышій офицеръ рускій пре некій данъ овако: „Текъ у овомъ последнѣмъ рату познали смо мы подпуно веліку войничку и политичку важность источне Сибири, и светъ ће скоримъ увѣрити се, да царъ Александеръ II. то и са стратегичне и съ дипломатске гледоточке достойно ценити и уважавати зна.“

Што се тиче дипломатски одношя у томъ смотрењу, то ће Русія по свой прилици удесити са Хиномъ и Япаномъ. Новонаименованомъ рускомъ ѣнералномъ консулу за Хину, кои е снабдѣвенъ са неограниченымъ пуномоћствама, иѿи ће врло яко на руку одвратность Хине за противу Англеза; съ друге пакъ стране стагнѣе унутрашній грађанскій ратъ, кои небесномъ царству (тако Хину зову) и владајућој тамо династїи пропасћу грози, реченомъ рускомъ посланику знатне препоне на путь и отешчавати му лѣгово дѣйствованіе.

У Петробургу 24. Юнія. Еданъ овдашній листъ доноси намъ званично извѣстїе о улазку Руса у Евпаторїю

и о повратку нормалногъ станя пре рата. Томъ е приликомъ држано свечано благодареніе и власти су руске опетъ воспостављене. — Услѣдъ изданы заповѣстїи, Крымъ е одъ Русїе сасвимъ одвоенъ и затворенъ, и у Перекопу и ѣницеску постављенъ е ѣмручкїи кордонъ (редъ стража) кои ће препречавати увозъ енглескогъ еспана, на кои нїе ѣмручка такса узета.

— „Кавказъ“ доноси намъ едно обширно извѣстїе одъ мес. Априла, о войничкомъ походу едногъ одѣленя войске, састоећегъ се изъ посаднїи тврдина Грозная и Воздвиженски, предузетомъ пре некогъ времена противъ такозваны „црны планина“ коїомъ су приликомъ Руси и при нападаню и при повратку све ауле (села черкеска) и сву рану упропастили и поништили.

Неће быти излишно напоменути, да е поглаваръ тогъ опустошеногъ предѣла онај познатїи Наибъ Тамгикъ, кои е свою ћерку дао за сына Шамиловогъ Цемал-едина, кои се изъ рускогъ робства кући отцу повратио.

У Хелзингфорсу 22. Юнія. — 18. Юнія дали су овде стануюћи офицери за честь ѣнерала Тотлебена, прослављеногъ бранителя Севастополя, сѣйну часть. На зактеванїи и желю морски офицера изговорїо е еданъ финскїи капетанъ првога степена, Нордманъ, ѣнералу Тотлебену похвалително слово у име целе источно-морске флоте. После ручка однесу га усхићени офицери у триумфу и са громовитымъ „хура“ доле у башту, где е войничка банда свирала и гди е измену осталогъ банде финскогъ флотскогъ екипажа свирала финску народну химну.

Шпанїя.

Вѣсти изъ Шпанїе врло су озбиљне и суморне. Буне се све еднако рађаю, и ако се на едномъ мѣсту утиша, она на друга три мѣста букне. Приятельи и бранительи устава бов се да ће дуже траянїи овогъ тужногъ и безвластногъ станя дати повода правительству каквомъ насилномъ и самовольномъ кораку.

Безбројне бунтовничке чете муте по целой земљи и пале у мраку зданїа и богате сазреле ниве. Правительство е почело найвећу строгость наблюдавати. Гди годъ кога бунтовника увате, землице га стреляю или вѣшаю.

Два најзнатнїа мужа у земљи О'Донелъ и Еспартеро завадили се; и О'Донелъ е одржао мегданъ, и кажу да е Еспартеро ступио у прѣватанъ животъ. — Партасу Мадриду завадиле су се, и дошло е и до крви; но краљица ѿи умири своимъ долазкомъ и присутствомъ.

— Изъ Мадрида являю, да е 27. Юнія држанъ тамо министерскїи савѣтъ, кои е до мрклога мрака трајо. У политичкимъ круговима проповѣдаю, да е у томъ савѣту О'Донелъ предложїо, да се сва Шпанїя постави у обсадно станїе, и да се, као што се у томъ случаю по себи разуме, забране сви листови у земљи.

Вѣсти, кое намъ данасъ изъ Шпанїе сви страни листови доносе, являю едногласно, да е тамошнїи станїе стварїи врло озбиљно. Сва е прилика, да ће тамо букнути страовитїи грађанскїи ратъ. Две супротне партасе, кое су се досадъ по чужди слагале, и на челу кои стои О'Донелъ и Еспартеро, бацїле су маску съ лица, и

О'Донель, кои правительству на руку иде, истиснуо е сплеткама Еспартера изъ министерства. Еспартеро е одступіо. Но у Мадриду дигне се буна, приврженици Еспартерови побію се съ войскомъ О'Донеловомъ, и О'Донель одржи побѣду; — али само у Мадриду; ерь по областима свудъ се диже буна, и по целой земљи има Еспартеро силне приврженике, нарочито у Сарагоси.

О станіо стварій у Шпаніи доноси намъ „Преса“ слѣдуюћій чланакъ :

„Мы се имамо съ пунимъ правомъ бояти, да се буна у Шпаніи съ побѣдомъ О'Донеловомъ іошъ ніе окончила. Сарагоса и сва Каталонія заузета е за Еспартера, а телеграфске депеше наблюдаваю таинствено ћутанъ о томе, шта е Еспартеро после одступаня изъ кабинета радіо. Да ли е онъ у Логроно отишао? Да ли се налази онъ у Сарагоси међу своимъ? Оће ли онъ оружаномъ рукомъ ићи противъ О'Донела? — на то іошъ ніеко незна извѣстно одговорити.

Бой по улицама Мадрида, кои е 30 сатій траво, био е праћенъ свима значима противу-уставногъ државногъ удара. Членови кортеса (земальски скупштинара) кои су се хтели сабрати, растерани су баіонетомъ и народна е войска обезоружана. Но овај државный ударъ не може се сравнити са државнымъ ударомъ французскимъ; будући е краљица наложила О'Донелу, да новъ кабинетъ састави изъ умѣрены лица.

Вѣсти изъ Мадрида одъ 29. Юнія являю, да е тамо за 36 сатій дошло 19 извѣстія о бунама на разнимъ точкама земль. За поводъ томе наводе велику скупоћу; но по свой прилици то ніе истина; вѣроятіе е, да карлистична партия диже народъ на буну.

Б Р А З И Л И Я

Изъ „Ріо-жанейра“ главне вароши бразиліянскогъ царства пишу „Дайли-Ньюсу.“ да е тамошній енглескій посланикъ г. Церлингхамъ, писао бразилскомъ правительству едно врло опоро и неучтиво писмо, односеће се на укиданѣ трговине съ робовима, и да е то писмо на тамошнѣ жителство и пресу врло рђавъ упечатакъ учинило и огорченѣ произвело; будући су Бразилци савршено убеђени о поштенномъ мышлѣнію и намѣри свога правительства, да се трговина съ робовима укине. — „Дайли-Ньюсъ“ брани Бразилце и ньюово правительство, кое е своимъ настояванѣмъ и мѣрама умалило брой годишнѣ увозећи се африкански робова одъ 60.000 на 600, и плаши се да ће озо неполитично поступанѣ енглеске дипломатіе укоренити и утврдити сѣверо-американскій упливъ на трговину у Бразилии.

ТЕЛЕГРАФСКЕ ДЕПЕШЕ.

У Паризу 6. Юлія. „Монитеръ“ явля, да е ѓенераль пѣхоте и министеръ државны спайлука Киселѣвъ поставлѣнъ за рускогъ посланика при французскомъ двору.

— Една телеграфска депеша изъ Букурешта одъ 3. Юлія явля, да е князь Ѓика наименованъ за каймакама влашкогъ и да ће одма правленіе у руке узети. За молдавскогъ каймакама поставлѣнъ е маіоръ Балшъ. Наименованѣ Ѓике, овогъ ревностно заузетогъ мужа за седиленѣ оба княжества, одъ великогъ е значеня, и имаће на свакій начинъ важне послѣдице.

О Г Л А С И

О Б Я В А.

Овы дана изишла е изъ Лиоографіе на камену израђена икона, съ подписомъ „вѣрно изображеніе завѣсе царски двери предъ олтаромъ храма воеденія пресвете Богородице царске и Патриаршеске Славеносрбске Лавре Хилендарске, кою е златомъ и серебромъ на свили везла и истомъ монастыру приложила Ефимія Монахиня, вѣрць Цесара Воишне, а удовица Деспота Уелъше, лѣта одъ створена свѣта сѣз т. е. 6907. а отъ рождества Христова 1399. године.“ Ово почитаемой публики являюћи Инспекторатъ прavit. Типографіе мисли да неће

погрешити ако рекне, да треба свакой Србинъ ово изображеніе да купи, едно што е единствена древность србска, а друго што е Лиоографія наша таково съ найвећомъ брижљивосћу и умѣтносћу, на комъ се 11. шара — боявидити даю, израдила. Комадъ и стогъ изображенія кошта 2 фор. и добитисе може у књигопродавници Велимира Валожина.

К. С. Типографія.

Подписаный има на продаю бела Карловачка вина са доста свтиномъ ценомъ. Ко има волю купити, нека ми се пріави у мојой магази спрѣху Антулине куће.

Дамянь Николићъ.

ГГ. Скупители за предплатнике „Обшта Знаня“ умоляваю се, да са своимъ писмама обрате се на г. Валтера фактора Типографіе или Стевана Лазаревича књиговезца ради књига.

СТЕФ. ЛАЗАРЕВИЋЪ,
књиговезаць.

Продаваће се на лицитацији:

1. У Брбетима Окр. Крагуев: добра Милоя Ѓорђевића 30. 31. Юнія и 1. Августа.
2. У Шабцу добра масе пок. Радойка Живковића 26. 27. и 28. Юлія
3. У Рачи Окр. Крагуев: добра Цветана Митровића 7. 8. и 9. Августа